

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Mgr. J. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra ze dne 22. 11. 2012 č. j. 872/2012-LO-SP/2,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 22. 11. 2012 č. j. 872/2012-LO-SP/2, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 28. 1. 2013 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí ministra ze dne 22. 11. 2012 č. j. 872/2012-LO-SP/2, jímž byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti č. j. 191/2012-OSD-ROZ/7 ze dne 5. 10. 2012, jímž byla zamítnuta jeho žádost ze dne 14. 7. 2012 o zápis do seznamu rozhodců, kteří mohou být určeni rozhodčí doložkou pro rozhodování sporů ze spotřebitelských smluv.

Žalovaný správní orgán potvrdil názor uvedený v prvostupňovém rozhodnutí, a to že uchazeč nesplňuje podmínku vysokoškolského vzdělání v souladu s ustanovením § 35b odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů.

Žalovaný konstatoval, že uchazeč prokázal získání vysokoškolského vzdělání získaného v magisterském studijním programu právo studiem na Vysoké škole v Sládkovičově, Fakultě práva Janka Jesenského, (správně Fakultě práva Janka Jesenského). Doložil, že akademický titul „bakalář“ získal studiem na Bankovním institutu, Vysoká škola Praha, a následně absolvoval dle znění dodatku k diplomu dvouleté externí vysokoškolské vzdělání II. stupně.

Žalovaný uvedl, že studium externího magisterského stupně v programu právo na Fakultě práva Janka Jesenského Vysoké školy v Sládkovičově neodpovídá obsahem, ani délkou studia obecnému vzdělání, které lze získat v magisterském studijním programu v oboru právo na vysoké škole v České republice. Vzdělání bakalářského typu uchazeč získal ve studijním programu bankovníctví ve studijním oboru Právní administrativa v podnikatelské sféře, přičemž tento studijní obor neodpovídá požadavkům uvedeným v zákoně o rozhodčím řízení. Kromě toho se uvedená instituce sama profiluje jako specialista v oblasti finančního vzdělávání.

Takové vzdělání nesplňuje podmínku uvedenou v ustanovení § 35b odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o rozhodčím řízení. Nejedná se totiž o magisterské vzdělání v oboru právo a ani jeho doložením nelze splnit uvedenou zákonnou podmínku. Ze srovnání magisterského studia v programu právo na Fakultě práva Janka Jesenského Vysoké školy v Sládkovičově s magisterským studiem na právnických fakultách University Karlovy a Masarykovy University, vyplývá, že neodpovídá délkou ani obsahem obecnému vzdělání, které lze získat v magisterském studijním programu v oboru právo na vysoké škole v České republice. Srovnatelné je pouze v historických oborech a předmětech zaměřených na mezinárodní a evropské právo.

K rozkladové námitce, že česká a slovenská právní úprava je v podstatném rozsahu shodná, žalovaný uvedl, že po 1. 1. 1993 došlo k opakovaným novelizacím a rekodifikacím některých důležitých obecně závazných předpisů. Podle žalovaného neobstojí ani argument o tom, že ke sbližování obou právních řádů přispívá i členství v Evropské unii, neboť celou situaci nelze generalizovat a nelze se ztotožnit s myšlenkou, že úprava velmi složité a rozsáhlé oblasti ochrany spotřebitele je ve všech státech totožná a jeho výuka ve všech členských státech Evropské unie rovnocenná.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nesprávné. Namítal, že se žalovaný jeho rozkladovými námitkami buď vůbec nevypořádal, anebo se vypořádal nedostatečně.

Žalobce dále namítal, že žalovaný vůbec nezhodnotil jeho bakalářské studium, které bylo nezbytnou podmínkou navazujícího magisterského studia, a že tedy rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci.

Žalobce se dovolával pravidel Evropské unie a judikatury soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU“), přičemž konkrétně poukazoval na rozsudek ve věci C-313/01 Christine Morgenbesser v. Consiglio dell'Ordine degli avvocati di Genova.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 4. 3. 2013 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 15. 5. 2014, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 15. 8. 2012 podal Ministerstvu spravedlnosti žádost o zápis do seznamu rozhodců a přiložil diplom Vysoké školy v Sládkovičově, soukromá vysoká škola, Slovenská republika, Fakulta práva Janka Jesenského, stvrzující, že Bc. J. H. absolvoval vysokoškolské studium druhého stupně v studijním programu právo dne 31. 5. 2012.

K výzvě žalovaného předložil dne 19. 9. 2012 diplom s vyznamenáním Bankovního institutu, Vysoká škola Praha, stvrzující, že J. H. získal vysokoškolské zdělení studiem v bakalářském studijním programu Bankovníctví ve studijním oboru Právní administrativa v podnikatelské sféře dne 23. 9. 2010.

Podle § 35a odst. 1 zákona o rozhodčím řízení, ve znění platném do 31. 12. 2013, Ministerstvo vede seznam rozhodců, kteří mohou být určeni rozhodčí doložkou pro rozhodování sporů ze spotřebitelských smluv.

Podle § 35b odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o rozhodčím řízení, ve znění platném do 31. 12. 2013, Ministerstvo na žádost do seznamu rozhodců zapíše fyzickou osobu, která získala vysokoškolské vzdělání o oboru právo studiem na vysoké škole v zahraničí, pokud je takové vzdělání v České republice uznáváno za rovnocenné vzdělání uvedenému v bodě 1 na základě mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána, anebo pokud takové vzdělání bylo uznáno podle zvláštního právního předpisu, a současně takové vzdělání odpovídá obsahem a rozsahem obecnému vzdělání, které lze získat v magisterském studijním programu v oboru právo na vysoké škole v České republice.

Podle čl. 4 Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o vzájemném uznávání rovnocennosti dokladů o vzdělání vydávaných v České republice a ve Slovenské republice, Praha, dne 23. března 2001, sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 33/2001 Sb.m.s., vysokoškolské diplomy a vysvědčení o státní zkoušce vydané po ukončení studia v magisterském studijním programu na vysoké škole v České republice a diplomy a vysvědčení o státní zkoušce vydané po ukončení magisterského studia, inženýrského studia a doktorského studia na vysoké škole ve Slovenské republice se uznávají za rovnocenné.

V inkriminované věci nelze tvrdit, že žalovaný správní orgán neuznal diplom vydaný po ukončení magisterského studia na vysoké škole ve Slovenské republice za rovnocenný, pouze dospěl k závěru, že vzdělání žalobce na vysoké škole ve Slovenské republice nesplňuje podmínku uvedenou v ustanovení § 35b odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o rozhodčím řízení.

Pokud žalobce, že žalovaný vůbec nezhodnotil jeho bakalářské studium, které bylo nezbytnou podmínkou navazujícího magisterského studia, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval vzdělání žalobce bakalářského typu dostatečným způsobem. Uvedl, že bakalářské vzdělání získal ve studijním programu bankovníctví ve studijním oboru Právní administrativa v podnikatelské sféře, Bankovního institutu, Vysoká škola Praha. Současně konstatoval, že tento studijní obor neodpovídá požadavkům uvedeným v zákoně o rozhodčím řízení zvláště, když uvedená instituce sama profiluje jako specialista v oblasti finančního vzdělávání. Tomuto závěru žalovaného musel soud přisvědčit.

Žalobce dále ve svém rozkladu namítal, že správní orgán prvního stupně srovnával studijní programy jen dvou právnických fakult, a to University Karlovy a Masarykovy University, nepřihlédl ke studijním programům dalších dvou právnických fakult, a to University Palackého a Západočeské university. Soud musel této žalobní námitce přisvědčit, neboť s touto rozkladovou námitkou se žalovaný skutečně vůbec nevypořádal.

Pokud se žalobce dovolával pravidel Evropské unie a judikatury SDEU a poukazoval na rozsudek ve věci C-313/01 Morgenbesser, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Právě tento rozsudek totiž umožňuje členským státům posuzování rovnocennosti vzdělání za účelem vydání povolení nastoupit přípravnou praxi pro právnická povolání.

Z novějšího rozsudku SDEU ve věci C-345/08 Krzysztof Peśla v. Justizministerium Mecklenburg-Vorpommern potom z bodů 37 a 44 vyplývá, že orgány členského státu jsou povinny, přezkoumávají-li žádost státního příslušníka jiného členského státu o přístup k praktické části vzdělávání s cílem později vykonávat regulované povolání, vzít v úvahu odbornou kvalifikaci dotyčné osoby tím, že provedou srovnání mezi jednak kvalifikací osvědčenou jejími diplomy, osvědčeními a jinými doklady, jakož i její relevantní odbornou praxí, a jednak odbornou kvalifikací požadovanou vnitrostátními právními předpisy (viz v tomto smyslu zejména rozsudky C-340/89 Vlassopoulou, bod 16, jakož i C-313/01 Morgenbesser, body 57 a 58). Podle ustálené judikatury může totiž členský stát v rámci srovnávacího přezkumu vzít v úvahu objektivní rozdíly týkající se jak právního rámce dotčeného povolání v členském státu původu, tak i rozsahu činnosti tohoto povolání. V případě povolání advokáta může tedy členský stát provést srovnávací přezkum diplomů s přihlédnutím k rozdílům, které existují mezi dotyčnými vnitrostátními právními systémy (viz výše uvedené rozsudky Vlassopoulou, bod 18, a Morgenbesser, bod 69).

Pokud žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s rozkladovou námitkou uvádějící, že česká a slovenská právní úprava je v podstatném rozsahu shodná, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalovaný se totiž v odůvodnění svého rozhodnutí rozdílem mezi českým a slovenským právním řádem vypořádal dostatečným způsobem.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný nevypořádal s námitkou týkající se stanoviska představenstva ČAK (výbor pro srovnávací přezkum právnického vzdělání získaného v zahraničí), které je v prvostupňovém rozhodnutí citováno pod čarou. Žalobce tvrdil, že by požadavky představenstva ČAK splňoval. Soud musel této námitce přisvědčit, neboť v napadeném rozhodnutí k této věci nepadla ani zmínka.

V této souvislosti poukazoval žalobce na svá doplňující studia, avšak ani s touto námitkou se žalovaný nevypořádal.

Pokud tedy žalobce namítal, že se žalovaný jeho rozkladovými námitkami buď vůbec nevypořádal, anebo se vypořádal nedostatečně, musel soud této námitce přisvědčit a konstatovat, že žalovaný správní orgán zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Městský soud v Praze s ohledem na shora uvedené skutečnosti ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil tak, že 3.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. května 2014

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**